

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.P.**, bytem ..., *zastoupeného Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem AK Vovsík, Rösch, Kocina a spol., se sídlem Malá 6, Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **1. P.B., 2. J.H., 3. H.M., 4. J.M., 5. R.P., a 6. L.V.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2011, čj. DSH/7783/11,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 6. 2011, čj. DSH/7783/11, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.808,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Vovsika do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou podanou soudu osobně dne 31. 8. 2011 se brojí proti [rozhodnutí o odvolání proti] rozhodnutí, jímž bylo podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pozemních komunikacích*“), deklarováno, že na pozemcích parc. č. 250/16 [ve vlastnictví V.M.] a parc. č. 1337 [ve vlastnictví žalobce] v k.ú. Malovice u Erpužic se nachází veřejně přístupná účelová komunikace (§ 7 odst. 1 téhož zákona).

II. Stručný obsah žaloby

Jádrem žaloby shledává soud její čl. III.

Žalobce tu namítá, že v žalobou napadeném rozhodnutí používá Krajský úřad Plzeňského kraje argumenty, které nemají ničím podložený základ, stojí pouze na domněnkách a dokonce i odporují skutečnostem zjištěným správním orgánem prvního stupně. Žalobci předně není známo, na základě jakých skutečností, zjištění a důkazů odvolací správní orgán dospěl k závěru, že pozemek p.č. 1337 o výměře 8984 m² v k.ú. Malovice u Erpužic zapsaný na LV č. 444 u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, byl vždy využíván jako cesta veřejná, pomineme-li, že v katastru nemovitostí je jako způsob využití pozemku uvedeno ostatní komunikace. Stejně tak není zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán vyvodil závěr, že žádný z předchozích vlastníků dotčeného pozemku proti jeho využití jakožto veřejně přístupné účelové komunikace nic nenamítal, resp. že předchozí vlastníci s využitím pozemku jakožto veřejně přístupné účelové komunikace konkludentně souhlasili. Žalobce v této souvislosti upozorňuje na rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 30. 3. 2011, čj. ZN/170/ERP/10, kde je zcela naopak uvedeno, že: „*V době zakládání JZD a následným scelováním pozemků však (komunikace na pozemku p.č. 1337) zanikla spolu s malými polnostmi. V rámci uplatňování restitučních nároků došlo k obnově polností, bohužel bez řešení potřebného přístupu.*“. Ze samotného zjištění prvoinstančního orgánu tedy vyplývá, že na pozemku p.č. 1337 i přes údaj uvedený v katastru nemovitostí veřejně přístupná účelová komunikace fakticky neexistuje a že tento pozemek dosud ani jako takováto komunikace nebyl veřejností užíván. Ostatně i z tohoto důvodu bylo podle všeho iniciováno řízení, které má na pozemku p.č. 1337 veřejně přístupnou účelovou komunikaci úředně deklarovat a má být započato s jejím neomezeným užíváním. Jelikož na pozemku p.č. 1337 veřejně přístupná účelová komunikace již minimálně od dob zakládání JZD neexistuje a nejméně od této doby pozemek p.č. 1337 není jako účelová komunikace využíván, je zřejmé, že předchozí vlastníci dotčeného pozemku (v tomto případě fakticky pouze stát), ani nemohli s užíváním tohoto pozemku veřejností souhlasit, neboť situace, že by byl pozemek jako účelová komunikace užíván, až dosud vůbec nenastala. Od okamžiku, kdy je některými subjekty požadováno, aby pozemek p.č. 1337 byl jako veřejně přístupná účelová komunikace užíván, se pak vlastník pozemku – žalobce – takovému užívání pozemku brání. Pokud snad nějaké subjekty začaly pozemek p.č. 1337 užívat jako přístupovou komunikaci, činí tak přes výslovný nesouhlas a zákaz žalobce.

Žalobce zde dále namítá, že poukazuje-li odvolací správní orgán také na nutnost zajistit přístup k trafostanici umístěné při uvedené „komunikaci“, pak k tomu, aby byl zajištěn k trafostanici přístup, není nutné na jeho pozemku deklarovat existenci veřejně přístupné účelové komunikace, když k takovému zařízení jako je trafostanice musí zajistit přístup každý vlastník každého pozemku, to však pouze určitým vymezeným subjektům v souladu

s příslušnými právními předpisy. Na tomto místě je pak žalobce nucen odvolacímu správnímu orgánu opět vytknout, že není zřejmé, z jakého důkazu zjistil, že by se v místě měla nacházet trafostanice, kde je tato umístěna a proč tuto odvolací orgán zmiňuje, když prvoinstanční správní orgán problematiku přístupu k trafostanici až dosud vůbec neřešil. Žalobce odvolacímu správnímu orgánu vytýká, že není zřejmé, jak umístění trafostanice s věcí vůbec souvisí. Správní orgán se dále vůbec nevypořádal s námitkou žalobce, že by přístup do dané lokality bylo možné zajistit z pozemku p.č. 1344 (tj. ze silnice) a dále přes pozemek p.č. 250/11 a pozemek p.č. 250/16, když ohledně této námitky odvolací správní orgán pouze uvedl, že pozemky p.č. 250/9 a p.č. 250/10 jsou zalesněny a oploceny, a tudíž přes ně není možné přístup k okolním pozemkům zajistit. S ohledem na skutečnost, že je podle žalobce možné zajistit přístup přes pozemek p.č. 250/11 (a nikoliv přes pozemek p.č. 250/9 či 250/10), je zřejmé, že se odvolací správní orgán možnosti vedení přístupu přes pozemek p.č. 250/11 a pozemek p.č. 250/16 vůbec nezabýval. Žalobci není rovněž známo, z jakého důvodu odvolací správní orgán do svého rozhodnutí přepsal část vyjádření paní L.V., které mimochodem žalobci k případnému stanovisku ani nepředložil, když toto vyjádření je možné brát pouze jako tvrzení účastníka řízení, nikoliv ovšem jako důkaz osvědčující stav věci. Tvrzení paní L. V. by správní orgán podle názoru žalobce musel nějakým řádným způsobem ověřit, chtěl-li by tomuto přikládat nějakou váhu. Mimoto žalobce nemůže s tvrzeními paní L. V., která je ve věci samozřejmě silně zainteresována, souhlasit a nadále trvá na skutečnostech uvedených ve svém odvolání ze dne 20. 4. 2011, přičemž k důkazu opětovně navrhuje připojení spisů Městského úřadu Stříbro sp. zn. 328/OVÚP/148/06/127/Ji a Krajského úřadu Plzeňského kraje sp. zn. ZN/81/KŘE/09.

S ohledem na všechny shora uvedené důvody, jakož i veškerou argumentaci žalobce uvedenou v jeho odvoláních a popsanou v čl. II. této žaloby, žalobce shrnuje, že setrvává na svém stanovisku, že se na jeho pozemku p.č. 1337 veřejně přístupná účelová komunikace splňující znaky § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nacházet nemůže, neboť zde není dán ani jeden ze základních předpokladů existence takové veřejně přístupné účelové komunikace, a to souhlas vlastníka pozemku s tím, aby byl jeho pozemek veřejně užíván, a nutná komunikační potřeba. Existenci veřejně přístupné účelové komunikace pak správní orgán na soukromém pozemku nemůže založit „uměle“ svým rozhodnutím.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K žalobě se Krajský úřad Plzeňského kraje vyjádřil tak, že veřejně přístupná účelová komunikace na p.p.č. 250/16 a na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic již existuje po mnoho desetiletí, a to již v první polovině minulého století. Vždy tyto pozemky byly využívány jako veřejná účelová komunikace a vždy to bylo se souhlasem jejich vlastníků (alespoň ve formě strpění této skutečnosti). Nebyly prokázány žádné snahy vlastníků pozemku na p.č. 1337 o omezení či zamezení užívání uvedené komunikace. Tato skutečnost vypovídá o tom, že minimálně konkludentní souhlas (strpění) byl původními vlastníky evidentně dán, a jakákoliv změna vlastníka a jeho názoru na užívání komunikace nemá vliv na původní užití komunikace. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je v daném případě současný vlastník vázán souhlasem předchozího vlastníka pozemku, aby tento byl obecně užíván jako účelová komunikace. Pozemek na p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic byl a je tak k obecnému užívání určen. Změna v konkludentním souhlasu (předchozích) vlastníků

pozemků nastává až s odstupem několika let, na základě změny v osobě vlastníka, kdy se vlastníkem stal žalobce. Pak jsou zde patrné snahy o „vymazání“ komunikace z veřejných komunikací, a to v zásadě až v roce 2010. Způsob užívání p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic je závazný i pro pozdější vlastníky předmětných pozemků, což znamená i pro žalobce. O uvedeném tvrzení mj. svědčí i klasifikace na pozemku p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic evidované u Katastrálního úřadu Tachov, které jiné využití než jako komunikace neumožňuje.

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě dále vyjádřil tak, že uvedená pozemní komunikace vznikla v minulosti za účelem umožnění obhospodařování polností jejich jednotlivými vlastníky. V současné době někteří ze současných vlastníků mohou využít svých pozemků (zahrad, pozemků u domů apod.), aby nemuseli použít veřejné účelové komunikaci na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice. Zásadní změna, pro které [polnosti] byla komunikace na p.p.č. 1337 určena, se však ani tímto nezměnila a existuje nadále a to je dosažení polností za účelem jejich obhospodařování. Jedním z důvodů, proč je nutno zachovat předmětnou veřejnou komunikaci, je existence vlastníků pozemků, kteří by se na své polnosti mohli dostat jen při použití veřejné komunikační sítě, tj. veřejné účelové komunikace na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic. Jedná se minimálně o pozemky na p.č. 250/5 (orná půda) a p.č. 250/4 (orná půda). Tato skutečnost svědčí o tom, že pro část vlastníků polností se užívání veřejné účelové komunikace na p.p.č. 1337 jeví nezbytnou a její užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. Rovněž problematická by byla i obsluha trafostanice, která se nachází v těsné blízkosti veřejné účelové komunikaci na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic. Vzhledem k tomu, že tato trafostanice musí být přístupná 24 hodin denně, by mohlo dojít i za určitých okolností k nebezpečí obecného ohrožení. Je pravdou, že na pozemku p.č. 1344 se nachází veřejná pozemní komunikace a to silnice III/193 29. Na druhé straně však v uvedeném úseku této komunikace se nenalézá žádné připojení komunikace ani vjezdu na sousední pozemky, kterých by se dalo použít pro dosažení pozemků p.č. 250/5 a p.č. 250/4. Úvaha žalobce v tomto směru je pouze v teoretické rovině. O připojení pozemku ze silnice III/193 29 musí v první řadě požádat vlastník pozemků p.č. 250/11 a p.č. 250/16, tj. paní L.V. Toto se i přes příslib tohoto vlastníka z roku 2006 k dnešnímu dni nestalo. Navíc připojování pozemních komunikací a pozemků na komunikační síť podléhá postupu dle § 10 zákona o pozemních komunikacích, přičemž není jisté, zda by bylo toto připojení povoleno. Dále by vlastník předmětného pozemku musel umožnit na svém pozemku vybudování a existenci veřejné účelové komunikace, což evidentně není reálné. To znamená, že při přijetí argumentace žalobce by zřejmě došlo k situaci, že by vlastníkům pozemků na p.č. 250/5 a p.č. 250/4 v k.ú. Malovice u Erpužic byl zamezen přístup na tyto pozemky.

Z uvedeného je podle názoru žalovaného správního orgánu jednoznačné, že na p.p.č. 250/16 a na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, která splňuje ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a splňuje i kritéria účelových komunikací daná soudní judikaturou.

IV. Vlastní argumentace soudu

Úvodem je třeba zmínit, že podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto

nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Ohledně uvedeného ustanovení došel Nejvyšší správní soud zejména k těmto názorům: „*Předpokladem pro vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že určitá komunikace je veřejně přístupnou účelovou pozemní komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 věty první zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je mj. souhlas vlastníka pozemku, na kterém se komunikace nachází. Není-li tento souhlas dán nebo jsou-li o něm důvodné pochybnosti, je možné k deklaraci existence účelové pozemní komunikace přistoupit výhradně za splnění následujících podmínek: naplnění zákonných znaků veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, existence nezbytné komunikační potřeby a poskytnutí odpovídající náhrady za omezení vlastnického práva. Podmínka existence nezbytné komunikační potřeby je splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat.*“ [rozsudek ze dne 16. 5. 2011, čj. 2 As 44/2011-99, publikovaný pod č. 2370/2011 Sb. NSS], „*Vlastník pozemku je vázán být i konkludentním souhlasem svého právního předchůdce s tím, aby byl tento pozemek užíván jako veřejná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích; to však neplatí v případě, kdy k věnování pozemku obecného užívání jako veřejné cesty došlo v době, kdy byl tento pozemek protiprávně odňat původnímu vlastníkov, pokud byl posléze tomuto vlastníkov nebo jeho právním nástupcům navrácen v restituci.*“ [rozsudek ze dne 9. 6. 2011, čj. 5 As 36/2010-204, publikovaný pod č. 2390/2011 Sb. NSS] a „*V řízení o určení, zda je určitý pozemek (cesta) veřejně přístupnou účelovou komunikací či nikoli (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), je třeba v prvé řadě zkoumat, existuje-li zde vůbec dopravní cesta ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného zákona, která je užívána v režimu obecného užívání (§ 19 uvedeného zákona).*“ [rozsudek ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 As 32/2012-42, k dispozici na www.nssoud.cz].

V daném případě však nejde tolik o interpretaci příslušného hmotněprávního ustanovení jako o skutkový stav, který byl vzat za základ rozhodnutí správních orgánů.

Soud předesílá, že žalovanému správnímu orgánu uložil předložit soudu úplný originál jeho správního spisu čj. DSH/7783/11 a úplný originál spisu Obecního úřadu Erpužice sp. zn. ZN/170/ERP/10.

V předloženém spise správního orgánu prvního stupně se – kromě doručenek a vrácené zásilky – nachází kopie žádosti H.M. datované dne 30. 8. 2010 a došlé obecnímu úřadu dne 1. 9. 2010 (s přílohou), originál oznámení Obecního úřadu Erpužice ze dne 21. 2. 2011, zn. ZN/170/ERP/10, ERP/84/11, originál protokolu z ústního jednání dne 16. 3. 2011 na Obecním úřadě v Erpužicích, originál rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. ZN/170/ERP/10, originál odvolání žalobce datovaného dne 20. 4. 2011, originál podání žalobce datovaného dne 12. 5. 2011 a došlého obecnímu úřadu dne 13. 5. 2011, originál oznámení Obecního úřadu Erpužice ze dne 18. 5. 2011, zn. ZN/170/ERP/10, originál vyjádření L.V. k odvolání datované dne 29. 5. 2011 a došlé obecnímu úřadu dne 30. 5. 2011, a originál přípisu Obecního úřadu Erpužice k podanému odvolání ze dne 9. 6. 2011. V předloženém spise odvolacího správního orgánu se – kromě doručenek a vrácených zásilek – nachází kopie žádosti H.M. datované dne 30. 8. 2010 a došlé obecnímu úřadu dne 1. 9. 2010

(s přílohou), kopie protokolu z ústního jednání dne 16. 3. 2011 na Obecním úřadě v Erpužicích, kopie odvolání žalobce datovaného dne 20. 4. 2011, kopie rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. ZN/170/ERP/10, originál podání žalobce datovaného dne 12. 5. 2011 a došlého krajskému úřadu dne 13. 5. 2011, originál přípisu Obecního úřadu Erpužice k podanému odvolání ze dne 9. 6. 2011 a originál rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 6. 2011, čj. DSH/7783/11.

Pro úplnost se konstatuje, že žalobce soudu předložil xerokopie protokolu z ústního jednání dne 22. 10. 2010 v Malovicích, rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 16. 11. 2010, čj. ERP/299/10, rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17. 1. 2011, čj. DSH/519/11, protokolu z ústního jednání dne 16. 3. 2011 na Obecním úřadě v Erpužicích, rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. ZN/170/ERP/10, a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29. 6. 2011, čj. DSH/7783/11.

V podání datovaném dne 30. 8. 2010 a došlém obecnímu úřadu dne 1. 9. 2010 H.M. žádá o vydání deklaratorního rozhodnutí ve věci používání přístupové cesty jako účelové komunikace k parcelám č. 16/1 a 250/2, které je v souladu s § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Pěstují zde obilí a brambory a slouží pro obživu 7 domácností (23 osob). Tato přístupová cesta je zřetelně viditelná (to si pan starosta U. ověřil koncem července 2010). K tomuto podání je přiložen snímek z mapy katastrálního území Malovice u Erpužic s vyznačením přístupové cesty.

V řízení o této žádosti H.M. nepochybně následovalo ústní jednání konané dne 22. 10. 2010, rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 16. 11. 2010, čj. ERP/299/10, odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17. 1. 2011, čj. DSH/519/11, jímž bylo odvoláním napadené rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice zrušeno a věc vrácena tomuto správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V předložených spisech správních orgánů se žádný z těchto dokumentů nenachází. Žalobce, jak již bylo uvedeno, soudu předložil xerokopie protokolu z ústního jednání dne 22. 10. 2010 v Malovicích, rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 16. 11. 2010, čj. ERP/299/10, rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17. 1. 2011, čj. DSH/519/11. Odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 16. 11. 2010, čj. ERP/299/10, nebylo soudu poskytnuto nikým.

Dne 21. 2. 2011 pod zn. ZN/170/ERP/10, ERP/84/11, Obecní úřad Erpužice nařídil v dané věci ústní jednání na 16. 3. 2010 [patrně: 2011].

V protokolu z ústního jednání dne 16. 3. 2011 na Obecním úřadě v Erpužicích se uvádí, že H.M. se vyjádřila takto: Žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí byla podána na základě doporučení Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. ZN/81/KŘE/09, který bude přílohou spisu. Na základě žádosti ze dne 30. 8. 2010 o uznání účelové komunikace bylo 22. 10. 2010 provedeno ústní jednání, z kterého vyplynulo, že na pozemcích p.č. 1337 a p.č. 250/1 v k.ú. Malovice u Erpužic se nachází účelová komunikace. Pan P.J. na místě s touto skutečností souhlasil, posléze se však v zákonné lhůtě k vydanému rozhodnutí deklarujícímu existenci účelové komunikace odvolal.

Dne 30. 3. 2011 pod sp. zn. ZN/170/ERP/10 Obecní úřad Erpužice rozhodl, že ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, se na p.p.č. 250/16 a na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic nachází veřejně přístupná účelová komunikace, která splňuje ustanovení § 7 odst. 1 téhož zákona. Toto své rozhodnutí odůvodnil správní orgán prvního stupně jako silniční správní orgán (dále též jen „SSÚ“) tím, že místním šetření dne 22. 10. 2010 bylo zjištěno, že se v k.ú. Malovice u Erpužice na p.p.č. 1337 v délce 166 m zčásti zpevněném šterkem, a dále na p.p.č. 250/16 při hranicích s p.p.č. 250/12, p.p.č. 250/6, p.p.č. 250/5 až na hranici p.p.č. 250/4 v délce 162 m, nachází účelová komunikace, která spojuje nemovitosti vlastníků se silnicí č. III/19330, a v současné době slouží jako přístupová a obslužná komunikace. Uživatelé ji užívají bez soukromoprávního ujednání (např. věcné břemeno), ale z titulu obecného užívání pozemní komunikace. Vlastníci těchto pozemků pp. V.M. a J.P. museli nabývat tyto pozemky s vědomím, že zde existuje potřeba přístupu k nemovitostem. Zvláště pak u pozemku p.č. 1337, který je stále veden v druhu pozemku jako ostatní plocha s využitím ostatní komunikace. Samotnou existenci komunikace na pozemku p.č. 250/16 potvrzuje katastrální mapa z roku 1929, která zpřístupňovala drobné polnosti a byla užívána v poválečném období. V době zakládání JZD a následným scelováním pozemků však zanikla spolu s malými polnostmi. V rámci uplatňování restitučních nároků došlo k obnově polností, bohužel bez řešení potřebného přístupu. Z tohoto důvodu byl znemožněn přístup vlastníkům k řádnému hospodaření na orné půdě, kterým to vlastní pozemky neumožňují, a jedná se zde o nutnou komunikační potřebu. Daná lokalita jiné řešení přístupu těchto pozemků nenabízí, jelikož pozemek p.č. 72 ve vlastnictví obce Erpužice odděluje rokle a pozemky p.č. 250/9, p.č. 250/10 a p.č. 250/11 byly prohlášeny územním rozhodnutím za pozemky k plnění funkcí lesa a jsou v současné době oploceny k ochraně vysázených dřevin. Konkrétně jde o pozemek p.č. 250/2 na listu vlastnictví 446 - hospodářské stavení na st.p.č. 5/2 a terénní převýšení neumožňují průjezd zemědělské technice, pozemek p.č. 250/5 na listu vlastnictví 420 - hospodářské stavení na st.p.č. 7/1 a terénní převýšení neumožňují průjezd zemědělské technice, pozemek p.č. 250/4 na listu vlastnictví 431 - neexistence přístupu přes vlastní pozemky, pozemky p.č. 250/13 a p.č. 250/16 na listu vlastnictví 447 - neexistence přístupu přes vlastní pozemky. Na doplňujícím projednání dne 16. 3. 2011 byl připomenut paní H.M. ústní souhlas s užíváním pozemku p.č. 1337 pro účely přístupu k nemovitostem p. J.P., nar..., který zastupoval vlastníka pozemku syna J.P., nar.... SSÚ k tomuto prohlášení zanesenému do protokolu však nemohl přihlídnout, jelikož nebyl dodán doklad zmocňující k zastupování. Dle názoru SSÚ Erpužice a podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích komunikace na p.p.č. 250/16 a p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic tak naplňuje znaky účelové komunikace, neboť slouží pro spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí a ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Vzhledem k tomu, že účelová komunikace na p.p.č. 250/16 a p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic slouží pro přístup více vlastníků, správní orgán nespátřuje oprávněné důvody k omezení či úpravě užívání této komunikace.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce sub II. namítá, že prvoinstanční správní orgán se v rozporu s pokyny Krajského úřadu Plzeňského kraje vůbec nevypořádal s námitkou odvolatele, že nikdy nedal souhlas k tomu, aby byl pozemek p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic bez dalšího užíván jako veřejně přístupná

účelová komunikace. Jeho souhlas s užíváním pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace nemůže být rozhodně správním orgánem vyvozován z domněnky, že musel nabývat dotčený pozemek již s vědomím, že zde existuje potřeba přístupu k nemovitostem. Podle názoru odvolatele je rovněž bezpředmětné, jakou funkci pozemek p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice plnil v roce 1929, tedy téměř před 100 lety, neboť od té doby došlo v k.ú. Malovice jistě k mnoha územním změnám. Ohledně neposkytnutí souhlasu vlastníkem dotčeného pozemku pak odvolatel v dalším odkazuje na svoji argumentaci prezentovanou v jeho předchozím odvolání ze dne 3. 12. 2010. V odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Erpužice ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. ZN/170/ERP/10, žalobce sub III, namítá, že prvoinstanční správní orgán se náležitě nevypořádal ani s námitkou neexistence nutné komunikační potřeby. Rozhodně se nemůže ztotožnit se závěry Obecního úřadu Erpužice, že by na pozemky v dané lokalitě nebylo možné zajistit jiný přístup než přes pozemek p.p.č. 1337. Na druhé straně předmětné lokality, konkrétně na pozemku p.p.č. 1344, se nachází řádná pozemní komunikace - silnice, ze které by bylo možné přístup na pozemky zajistit. Tato řádná pozemní komunikace je přitom ve vztahu k pozemkům v dané lokalitě situována na stejné úrovni, jako je pozemek odvolatele. I z tohoto důvodu tedy zjevně není třeba deklarovat pozemek p.p.č. 1337 jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Podle názoru odvolatele je možné na pozemky v dotčené lokalitě zajistit přístup z pozemku p.p.č. 1344 - tj. ze silnice, a dále přes pozemek p.p.č. 250/11 a pozemek p.p.č. 250/16, když takovým způsobem byl přístup k pozemkům v dané lokalitě také po mnoha let zajištěn, a to bez jakékoliv potřeby využívat odvolatelův pozemek p.p.č. 1337. Odvolateli je známo, že žadatelka o vydání předmětného deklaratorního rozhodnutí, p. H.M., se již dříve také takového přístupu přes pozemek p.p.č. 250/11 v k.ú. Malovice, který je nyní evidován jako lesní pozemek, domáhala, a to v rámci správního řízení vedeného Městským úřadem Stříbro pod sp. zn. 328/0VÚP/148/06/127/Ji. Mezi žadatelkou a vlastníci pozemku p.p.č. 250/11 p. Veselou dokonce měla být uzavřena písemná dohoda o tom, že pozemek p.p.č. 250/11 bude nadále sloužit jako přístupová cesta k okolním pozemkům. Ze strany p. Veselého pak ovšem došlo k nedodržení dohody, když si pozemek p.p.č. 250/11 oplotila a zabránila tak vlastníkům okolních nemovitostí v přístupu na jejich pozemky. Odvolateli je dále známo, že žadatelka podávala ve věci zajištění přístupu přes pozemek p.p.č. 250/11 stížnost, která byla Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem kanceláře ředitele, řešena pod sp. zn. ZN/81/KŘE/09. V rámci vyřízení této stížnosti bylo žadatelce ze strany Krajského úřadu Plzeňského kraje poskytnuto takové právní stanovisko, že na pozemku p.p.č. 250/11 v k.ú. Malovice u Erpužic může být deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace, a to i přes to, že se jedná o lesní pozemek, neboť absolutně nezáleží na charakteru daného pozemku. Oplocení pozemku p.p.č. 250/11 je pak dle stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje, v situaci, kdy na pozemku p.p.č. 250/11 bude deklarována pozemní komunikace, možné vyřešit tak, že bude rozhodnuto o odstranění takové pevné překážky. Na základě shora uvedených skutečností je zřejmé, že k pozemkům v dané lokalitě je možné zajistit přístup zcela jinak než z pozemku ve vlastnictví odvolatele.

K odvolání žalobce se L.V. vyjádřila tak, že pozemek p.p.č. 250/11 zalesnila spolu s p.p.č. 250/9 a p.p.č. 250/10 dle platného zalesňovacího plánu s využitím lesního půdního fondu do 2 let dle rozhodnutí čj. 598/ŽP/06. Pozemky byly zalesněny dle vypracovaného a schváleného projektu. P.p.č. 250/11 zakoupila jako ornou půdu z důvodu zcelení p.p.č. 250/9 a p.p.č. 250/10, jež byly vedeny rovněž jako orná půda a které získala dědictvím od svých rodičů. Tyto pozemky byly na základě vydaného rozhodnutí MěÚ Stříbro ze dne 31. 5. 2006,

sp. zn., čj. 598/ŽP/06 prohlášeny dle § 3 odst. 4 lesního zákona č. 289/1995 Sb. za pozemky určené k plnění funkce lesa. Důvodem zcelení a zalesnění uvedených pozemků bylo vytvořit souvislý celek jak krajinně, tak i ekologicky významný pro danou lokalitu, neboť v této lokalitě docházelo v posledních letech vlivem klimatických podmínek k zaplavování pozemků a objektů, které jsou v jejím vlastnictví. Věc ochrany svého vlastnictví před záplavami byla nucena řešit sama se svými nejbližšími, jelikož se bývalý veřejný orgán obce k danému problému stavěl nečinně. Odvolatel uvádí, že mezi ní a žadatelkou, v tomto případě p. M.H., byla uzavřena písemná dohoda. Na toto lze uvést, že mezi uvedenou žadatelkou a ní žádná taková dohoda není. Tento souhlas byl dán na základě stížnosti ze dne 16. 4. 2006 p. J. a J.M. v rámci správního řízení místní šetření, které proběhlo v k.ú. Malovice dne 26. 4. 2007 ve věci ohledně zalesnění p.p.č. 250/11, vedeno pod sp. zn. 328/0VUP/148/06/127/Ji. Z místního šetření vyplynulo, že do roku 2010 bude ze strany žadatele požádáno o připojení sjezdu na místní komunikaci. Do současné doby nebyl žádný takový sjezd zbudován a dne 22. 10. 2010 bylo započato místní šetření ve věci přístupové cesty z p.p.č. 1337, jenž je v KN veden jako ostatní komunikace a který je napojen na místní silniční komunikaci – vedeno pod čj. ERP/299/10. Lesní pozemek jako celek oplotila ne proto, abych bránila žadateli vjezd na p.p.č. 250/11, ale z důvodu ochrany lesa, jak jí jako vlastníku lesa ukládá lesní zákon č. 289/1995 Sb., § 32 odst. 4 a 7 o ochraně lesa. V současné době je na lesním pozemku vegetace vzrostlá do výše cca 2 m a k jinému účelu, než ke kterému byl lesní pozemek zřízen, tj. k plnění funkce lesa, využíván není. Po celou dobu se o majetek stará dle svých možností, na údržbu a obhospodařování čerpá dotace z EU. Odvolatel chybně uvádí, že byl po mnoho let zajišťován přístup k pozemkům z místní silniční komunikace p.p.č. 1344 přes p.p.č. 250/11 a dále p.p.č. 250/16, neboť zde v minulosti nebyl, ani v současné době není zbudován vjezd. Z tohoto důvodu uvedený pozemek 250/11 nemohl být a ani v současné době nemůže být využit jako přístupová cesta. Sám odvolatel nabyl p.p.č. 1337 od předchozího vlastníka jako ostatní plochu komunikaci a vstoupil do vlastnického práva s vědomím druhu a způsobu užívání tohoto pozemku.

V přípisu Obecního úřadu Erpužice ze dne 9. 6. 2011, sp. zn. ZN/170/ERP/10, jímž se spis předává odvolacímu správnímu orgánu, se uvádí, že ve stanovené lhůtě SSÚ obdržel vyjádření k odvolání od účastníků řízení H.M. a L.V. K tomu soudu již na tomto místě konstatuje, že L.V. se k odvolání žalobce skutečně vyjádřila (viz výše), avšak ohledně vyjádření H.M. k odvolání žalobce se ve správních spisech nenachází ani text samotný, ani jakákoliv jiná zmínka.

Dne 29. 6. 2011 pod čj. DSH/7783/11 Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že Obecní úřad Erpužice vycházel jednak ze skutečnosti, že pozemek na p.č. 1337 byl jako cesta vždy ve vzdálenější i blízké minulosti vždy využíván jako cesta veřejná. Jednalo se o druh pozemku – ostatní plocha a se způsobem využití jako ostatní komunikace. Tato klasifikace pozemku na p.p.č. 1337 je po mnoho desetiletí neměnná včetně jejího využívání. Žádný z předchozích vlastníků tohoto pozemku, respektive cesty nic proti jejímu veřejnému užívání nikdy nic nenamítal. Odvolací orgán je názoru, že v tomto případě lze klasifikovat jednání všech předchozích vlastníků p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic jako souhlas vydaný konkludentně. Předchozí vlastníci dotčených pozemků strpěli, aby pozemky byly obecně

užívány jako účelová komunikace veřejně přístupná. Tato skutečnost je závazná i pro pozdější vlastníky předmětného pozemku, tedy i pro odvolatele. Konečně i klasifikace pozemku na p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic evidované u Katastrálního úřadu Tachov v podstatě jiné využití než jako komunikaci nepřipouští. V tomto případě je třeba si klást otázku, proč tato pozemní komunikace v minulosti vznikla a zda je i pro současné uspořádání pozemků nezbytná. V prvním případě je zřejmě nepochybné, že komunikace vznikla mimo jiné z důvodu možnosti obhospodařovat zemědělské pozemky vlastníky těchto pozemků z obce Malovice. V druhém případě je třeba zkoumat, zda tato potřeba ještě existuje a zda je nezbytně nutné použít právě cesty na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic. V tomto případě je nutné dát odvolateli zčásti za pravdu, když namítá, že v k.ú. Malovice došlo k mnoha územním změnám. Nicméně bylo zjištěno, že v současné době v případě uzavření pozemku na p.p.č. 1337 v k.ú. Malovice u Erpužic nelze komunikačně dosáhnout z veřejné komunikační sítě pozemky na p.č. 250/5 (orná půda) a 250/4 (orná půda). V současné době neexistuje jiná možnost, jak dosáhnout komunikačně uváděné pozemky na orné půdě. Z tohoto důvodu je možno konstatovat, že se v tomto případě jedná o nutnou komunikační potřebu. Dotčené pozemky, který byly jako účelová komunikace veřejně přístupná, plní funkci nutné komunikační potřeby; neexistuje zde alternativa dopravního napojení dalších pozemků v dané lokalitě se nacházejících. K výčtu pozemků, které komunikačně nelze dosáhnout při uzavření cesty na p.p.č. 1337, je nutno přičíst i trafostanici umístěné při uvedené komunikaci. Nelze pochybovat o tom, že tato trafostanice musí být komunikačně přístupná 24 hodin denně. Jediný přístup je právě po cestě – účelové komunikaci na p.p.č. 1337. Námitka odvolatele, že přístup na uváděné pozemky lze zajistit i jiným způsobem, respektive ze silnice III. třídy a dále po pozemku p.p.č. 250/11 by se dala snad akceptovat zřejmě ještě do roku 2006., kdy vlastník uvedeného pozemku, paní Ludmila Veselá, v souladu s rozhodnutím MěÚ Stříbro, odboru životního prostředí čj. 598/ŽP/06 ze dne 31. 5. 2006 zajistila zcelení a zalesnění pozemků p.p.č. 250/9 a p.p.č. 250/10, které byly vedeny jako orná půda. V současné době výsadba lesních stromků dosahuje cca 2 m a vyšší. Lesní pozemek je jako celek oplocen. Prvoinstanční úřad z takových skutečností usoudil, že v současné době neexistuje jiná možnost, jak komunikačně obsloužit pozemky na p.p.č. 250/4 a 250/5, což z uvedeného zjištění jednoznačně vyplývá. *V závěru tohoto svého rozhodnutí Krajský úřad Plzeňského kraje bez dalšího cituje z výše uvedeného vyjádření Ludmily Veselé k odvolání žalobce.*

K tomu soud připomíná, že podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V daném případě jde hlavně o podklady pro vydání rozhodnutí a o vypořádání se s námitkami žalobce.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

V přezkoumávané věci má být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podloženo místním šetřením ze dne 22. 10. 2010 a rozhodnutí odvolacího správního orgánu též vyjádření L.V.

V případě, že odvolací správní orgán zruší odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátí tomuto správnímu orgánu k novému projednání, tvoří původní řízení a řízení po vrácení věci k novému projednání jeden celek; původní spis by měl být součástí nového spisu, podklady pro vydání rozhodnutí, které sice byly opatřeny v původním řízení, ale o něž se opírá i nové rozhodnutí správního orgánu, musí být obsaženy ve spisovém materiálu k novému projednání věci.

Rozhodnutí správních orgánů mají být předně podložena místním šetřením ze dne 22. 10. 2010. Protokol o tomto úkonu se v předložených spisech správních orgánů nenachází, jeho xerokopii do soudního spisu v rámci příloh k žalobě založil toliko žalobce. Xerokopie předložená žalobce je uvozena slovy: Protokol z ústního jednání dne 22. 10. 2010 v Malovicích Podle této listiny tedy šlo o ústní jednání, nikoli o místní šetření či ústní jednání spojené s místním šetřením. V případě místního šetření (samostatného nebo spojeného) má značnou důležitost přesné označení místa, kde se konalo či mělo konat. Soustředíme se však na obsah dokumentu. V části vyjádření přítomných účastníků se nalézá toto: Paní H.M. požaduje v případě nesouhlasu vlastníka pozemku 250/1 p. M. odkoupení pozemku obcí Erpužice, případně zřízení věcného břemene. Paní J.H. a pan J.M. požadují vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci účelové komunikace. P. H.M. si myslí, že p. starosta by se měl seznámit podrobně se zákonem o pozemních komunikacích. Paní J. H., p. J.M., p. S. M. a p. V. K. se připojují k žádosti paní M. k vydání deklaratorního rozhodnutí. Tato komunikace bude užívána 35 občany. Dále je zde vyjádření pana J.P., nar. ...; správní orgán prvního stupně však, jak později uvedl, k tomuto vyjádření přihlédnout nemohl, jelikož nebyl dodán doklad zplnomocňující k zastupování [syna J.P., nar. ..., jeho stejnojmenným otcem]. Správní orgán prvního stupně byl zavázán, co má zjišťovat a posuzovat. Z protokolu ze dne 22. 10. 2010 není nikterak patno, že skutková zjištění mají oporu v ústním jednání; z jakých podkladů byl tedy skutkový stav dovozen, není naprosto jasné, když informace o tom nejsou ani v odůvodnění rozhodnutí, ani ve správním spisu. Přitom – až na jednu výjimku – tu jde o zcela opačná tvrzení účastníků řízení. Tou výjimkou je vedení pozemku p.č. 1337 v druhu pozemku jako ostatní plocha s využitím ostatní komunikace. To však samo o sobě samozřejmě nestačí.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánu má být dále podloženo vyjádřením L.V. k odvolání žalobce. Jeho funkce je zde však spíše ilustrační než podkladová. Pozornost by bylo třeba věnovat i tomu, v jakém postavení L.V. v tomto řízení o určení právního vztahu vlastně vystupuje. L.V. se nejprve vyjadřuje ke svému pozemku p.p.č. 250/11 v k.ú. Malovice, ale dále píše: „Tento souhlas byl dán na základě stížnosti ze dne 16. 4. 2006 p. J. a J.M. v rámci správního řízení místní šetření ... Z místního šetření vyplynulo, že do roku 2010 bude ze strany žadatele požádáno o připojení sjezdu na místní komunikaci. Do současné doby nebyl žádný takový sjezd zbudován a dne 22. 10. 2010 bylo započato místní šetření ve věci přístupové cesty z p.p.č. 1337“. I když to není zcela explicitní, zřejmě z toho plyne, že M. nějakou dobu používali k přístupu na své pozemky pozemek p.p.č. 250/11 a že měli požádat o připojení sjezdu na místní komunikaci. Jinak řečeno: minimálně nějakou dobu nepoužívali

k přístupu na své pozemky pozemek žalobce a sami měli řešit přístup na své pozemky jiným způsobem, než je požadováno v žádosti H.M. Tyto nástřely (jimiž se správní orgán ovšem nikterak dál nezabýval) však znejišťují skutkovou stránku závěrů správních orgánů o naplnění zákonných znaků veřejně přístupné účelové komunikace.

Lze tak shrnout, že správní orgány se při utváření podkladu pro rozhodnutí zásadně dopustily chyby v objektivní stránce utváření tohoto podkladu, neboť užitou právní kvalifikaci opřely o skutkový stav, který tu ve skutečnosti není, tj. nemá oporu v souhrnu důkazů, které byly provedeny, a nadto – tam, kde se alespoň k nějakým podkladům došlo – se dopustily chyby v subjektivní stránce utváření uvedeného podkladu, neboť ze shromážděných prostředků byla vyvozena nedostatečně podložená zjištění, která z nich zatím nevyplývají.

Odvolací správní orgán musí přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy minimálně v rozsahu námitek uvedených v odvolání (§ 89 odst. 2 správního řádu). V přezkoumávané věci, jak lze celkem snadno zjistit konfrontací výše uvedených listin, tj. odvolání žalobce a žalobou napadeného rozhodnutí žalobce, se však odvolací správní orgán s argumentací odvolatele, tj. s důvody v odvolání uvedenými, adekvátně nevypořádal.

Správní orgány rovněž nutno upozornit na to, že v řízení o určení právního vztahu jsou kladeny specifické požadavky na dokazování (§ 141 odst. 4 ve spojení s § 142 odst. 3 správního řádu).

V. Celkový závěr a náklady řízení

Podle § 76 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění a c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V této souvislosti došel Nejvyšší správní soud k tomu – pro tuto věc – zásadnímu názoru: „Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].“ (rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003-51, publikovaný pod č. 638/2005 Sb. NSS).

V daném případě, jak dovozeno výše, skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, které mu předcházelo), nemá oporu ve správních spisech a nadto tu nevypořádáním se se všemi důvody uvedenými v odvolání došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Za této situace soud podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro

vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pro úplnost třeba zmínit, že odvolací správní orgán pojal celou záležitost jako přístup k pozemkům na p.p.č. 250/4 a 250/5 (a k trafostanici). Tím se věc mohla posunout k tomu, na což Nejvyšší správní soud hledí takto: „*I. V řízení o určení, zda je určitý pozemek (cesta) veřejně přístupnou účelovou komunikací či nikoli (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), je třeba v první řadě zkoumat, existuje-li zde vůbec dopravní cesta ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného zákona, která je užívána v režimu obecného užívání (§ 19 uvedeného zákona). II. Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Nejde-li o cestu obecně užívanou, nemůže jít ani o pozemní komunikaci. Úprava užívání takové cesty proto musí být řešena nikoli prostřednictvím institutů veřejného práva (deklarace veřejně přístupné účelové komunikace), ale práva soukromého.*“ (rozsudek ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 As 32/2012-42, k dispozici na www.nssoud.cz).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy dalšími soudními spisy, protože se tu nevyskytlo žádné – pro věc relevantní – sporné tvrzení, které by bylo třeba takovými listinami prokazovat.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jím požadované výši **6.800,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012 [viz čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.]. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a žaloba. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **1.008,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť osobám zúčastněným na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost a nebyly u nich shledány důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. dubna 2013

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková